

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 2646

гр. София, 24.03.2023 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 59 състав,
в закрито заседание на 24.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Зорница Дойчинова

като разгледа дело номер **6412** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по подадена искова молба от Р. А. Х., с ЕГН [ЕГН], А. Г. Х., с [ЕГН] и Д. П. Б., с ЕГН [ЕГН] и тримата с постоянен адрес в [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адв. Д. Г. от САК срещу Министъра на външните работи и Областния управител на [населено място], с която молят да бъде установено по отношение на двамата ответници, че Заповед № ДС-20-00028/07.11.2019 г. на областния управител на С., потвърдена с решение № 493/20.01.2022 г., постановено по адм.д. № 10299/2021 г. на ВАС, IV отд. и Решение № 3987/17.06.2021 г., постановено по адм. д. № 11567/2020 г. по описа на АССГ, не подлежи на изпълнение, поради новонастъпили факти.

В съдебно заседание, проведено на 23.03.2023 г., преди да бъде даден ход на делото по същество, процесуалният представител на ищците е направил повторно искане за обезпечаване на предявения иск, чрез спиране на действията по принудително изпълнение на Заповед № ДС-20-00028/07.11.2019 г. на областния управител на С., на основание чл. 292, ал.4 АПК. Основание за това посочва, че ищците нямат друго жилище и ако се наложи да напуснат жилището, няма къде да отидат. По този начин ще им бъде причинена значителна вреда.

Твърдяните новонастъпили факти, в исковата молба и в съдебно заседание, са свързани с постановяване на решение № 3/24.02.2022 г., постановено по к.д. № 16/2021 г. на Конституционния съд на Р. България, обн. ДВ, бр. 18/04.03.2022 г. и влязло в сила на 08.03.2022 г., с което са обявени за противоконституционни разпоредбите на § 1, ал. 1 от Закона за допълнение на Закона за собствеността /ЗДЗС/, /обн. ДВ, бр.46 от 2006г. посл. доп. ДВ бр.18 от 2020г./ и § 2 от Заключителните разпоредби на Закона за изменение на Закона за собствеността, обн. ДВ бр.7 от 2018 г. Изложени са твърдения, че имота, за който е издадена заповедта, чието принудително изпълнение се претендира да бъде спряно, представлява жилище частна държавна собственост, но същият е придобит от молителите по давност. За доказване на това, са

подали искова молба пред СГС с вх. № 27296/22.03.2023 г., с която претендират съда да признае за установено спрямо държавата, че са придобили имота по давност с упражняване на непрекъснато владение върху имота в продължение на повече от 10 години.

Ответната страна, областен управител на област С., чрез пълномощника си, в съдебно заседание, оспорва искането за спиране действието на заповедта, като неоснователно и счита, че това представлява шиканиране на процеса.

Другият ответник министърът на външните работи, в съдебно заседание не взема становище, не взема становище и в предоставения на процесуалния му представител 24-часов срок за становище.

След като обсъди доводите на страните и приложените писмени доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа страна:

Със Заповед № ДС-20-00028/07.11.2019 г. на областния управител на С. е наредил, на основание чл. 80, ал. 1 от ЗДС, да се из земе от Р. А. Х., В. Г. П., В. Д. П., А. В. П., А. Г. Х., П. Х. Б. и Д. П. Б. недвижим имот – частна държавна собственост, управляван от Министерство на външните работи /МВНР/, представляващ апартамент № 11, намиращ се в [населено място], район „М.“, ж.к „М. 2“, блок 208А, вход 1, етаж 4.

Заповедта е оспорена пред съда, като с Решение № 3987/17.06.2021 г., постановено по адм. д. №1 1567/2020 г. на АССГ, жалбата е отхвърлена. Решението на АССГ е оставено в сила Решение № 493/20.01.2022 г., постановено по адм. д. №10299/2021 г. по описа на ВАС, IV отд. Решението е влязло в сила на 20.01.2022 г.

С молба от 05.04.2022 г. Р. А. Х., А. Г. Х. и Д. П. Б. са поискали от съда да допусне обезпечение на бъдещ иск с правно основание чл. 292 АПК срещу Министъра на външните работи и срещу Областния управител на [населено място], който иск е предявен и е предмет на настоящето дело. С определение № 2835 от 06.04.2022 г., постановено по адм.д. № 3161/2022 г. на АССГ искането за обезпечаване на бъдещ иск е отхвърлено като неоснователно. Определението е потвърдено от ВАС и е влязло в сила на 17.06.2022 г.

С жалба от 31.05.2022 г. Р. Х., А. Х. и Д. Б., са поискани от съда да спре действия по принудително изпълнение на заповед № ДС-20-00028/07.11.2019 г. на областен управител С.. По тази жалба е образувано адм.д. № 4917/2022 г. по описа на АССГ, по което е постановено определение № 4394/01.06.2022 г., с което съдът е оставил без уважение искането. Определението е влязло в сила.

С Постановление № ДС-20П-1/21.04.2022 г. на Областен управител на област С.-град, е постановено да се изпълни Заповед № ДС-20-00028/07.11.2019 г. на Областния управител на област С.-град за изземване от Р. А. Х., В. Г. П., В. Д. П., А. В. П., А. Г. Х., П. Х. Б. и Д. П. Б. недвижим имот – частна държавна собственост, управляван от Министерство на външните работи /МВНР/, представляващ апартамент № 11, намиращ се в [населено място], район „М.“, ж.к „М. 2“, блок 208А, вход 1, етаж 4, ап.11.

Постановлението е оспорено пред съда, като с решение 4436/30.06.2022 г., постановено по адм.д. № 5015/2022 г. по описа на АССГ жалбата е отхвърлена. Решението е влязло в сила на 02.11.2022 г., когато подадената частна жалба срещу определение, с която тя е оставена без разглеждане, е оставена в сила.

С определение от 30.05.2022 г., постановено по адм.д. № 4617/2022 г. на АССГ, на основание чл. 297, ал.4 АПК, съдът е спрял допуснатото по силата на закона

предварително изпълнение на Постановление №ДС-20П-1/21.04.2022 г. на областния управител на област С. до приключване на съдебното производство по обжалването му с влязъл в сила акт.

Със заявление от 17.03.2022 г. депозирано от Р. А. Х. и А. Г. Х. до областния управител на област С., лицата са заявили собственически претенции към ползваното от тях жилище, описано по-горе, като придобито на основание давностно владение.

Р. А. Х., А. Г. Х. и Д. П. Б. са подали искова молба с вх. № 19943/04.04.2022 г. пред СГС, с която молят съда да признае за установено спрямо държавата, че са придобили имота по давност с упражняване на непрекъснато владение върху имота в продължение на повече от 10 години. По исковата молба е образувано гр.д. № 3453/2022 г. по описа на СГС. Делото е прекратено, а исковата молба оставена без разглеждане, с определение № 13373/29.12.2022 г., постановено по гр.д. № 3453/2022 г. по описа на СГС.

С нова искова молба, вх. № 27296/22.03.2023 г., ищците претендират съда да признае за установено спрямо държавата, че са придобили имота по давност с упражняване на непрекъснато владение върху имота в продължение на повече от 10 години.

От правна страна съдът намира следното:

Подаденият иск е с правно основание чл. 292 АПК, съгласно която разпоредба задължението - предмет на изпълнение, може да се оспори чрез иск само въз основа на факти, настъпили след издаването на изпълнителното основание. Подаването на иска не спира изпълнението, но съдът може да го спре до разрешаване на спора, ако то би могло да причини на ищеца значителна и трудно поправима вреда. В този смисъл направеното искане за обезпечаване на предявения иск е с правно основание чл. 293, ал.4 АПК. Този иск предоставя на длъжника в изпълнителното производство възможност за защита като оспори с иск задължението-предмет на изпълнението. Оспорването може да се основе само на нови факти, настъпили след издаването на изпълнителното основание и то такива, които са изменили или погасили подлежащото на изпълнение задължение.

В случая съдът намира, че предявеният иск е допустим, тъй като се основава на постановено решение на КС на Р. България, като факт, който дава основание на ищите да предявят иск, въз основа на който подлежащото на изпълнение задължение, може да бъде погасено.

Настоящият съдебен състав счита, че принудителното изпълнение на Заповед № ДС-20-00028/07.11.2019 г. на областния управител на С. е предприето с издаването на Постановление №ДС-20П-1/21.04.2022 г. на областния управител на област С.. Предварителното изпълнение на това постановление, допуснатото по силата на закона е спряно до приключване на съдебното производство по обжалването му с влязъл в сила акт. Това е сторено с определение от 30.05.2022 г., постановено по адм.д. № 4617/2022 г. на АССГ. С решение № 4436/30.06.2022 г., постановено по адм.д. № 5015/2022 г. по описа на АССГ жалбата срещу постановлението е отхвърлена. Решението е влязло в сила, поради което и първото спиране на принудителното изпълнение, вече не е актуално.

Искането за спиране действието на заповедта за изземване на държавното жилище, съдът намира за неоснователно и недоказано. По отношение искането за спиране на действията по принудително изпълнение на Заповед № ДС-20-00028/07.11.2019 г. на областния управител на С. съдът следва да съобрази наличието на вероятност от

настъпване на значителна и трудно поправима вреда. Доколкото се касае и за спиране действието на заповедта, като вид обезпечаване на предявен вече иск, следва да се държи сметка за вероятната основателност на иска. И в двата случая ищците са тези, които следва да представят доказателства, от които да се направи извод за наличието на посочените предпоставки за допускане на обезпечението.

В този смисъл, от една страна по делото липсват доказателства, от които да се направи извод, че ищците не разполагат с друго жилище, в което да се настанят или пък, че не разполагат с достатъчно средства за наемане или закупуване на жилище. Поради това и няма доказателства, от които съдът да прецени дали ще настъпи значителна и трудно поправима вреда. Това, че живеят в жилището от 1987 г., което по отношение на ищеца Д. Б. очевидно не е възможно, тъй като той е роден през 1997 г., не е основание да се приеме, че не е налице друго жилище за ищците, или пък че не разполагат със средства за запращане на наем и закупуване на жилище. Не са представени доказателства за доходите на страните, от които да се установи разполагат ли те с достатъчно доходи или не. Действително, първата ищца Р. Х. е в пенсионна възраст, но няма данни за размера на получаваната от нея пенсия, предвид на това, че ако получава максималния предвиден за страната размер на пенсията, няма никаква пречка да заплаща наем на жилище.

От друга страна, съдът намира, че така предявения иск, не е вероятно основателен. Ищците основават иска си с Решение № 3/24.02.2022 г. на Конституционния съд на Република България по конституционно дело № 16/2021г. , с което са обявени за противоконституционни на § 1, ал. 1 от Закона за допълнение на Закона за собствеността /ЗДЗ/, обн. ДВ, бр. 46 от 2006 г. посл. доп. ДВ бр.18 от 2020 г. и § 2 от ЗР на Закона за изменение на Закона за собствеността, обн. ДВ бр.7 от 2018 г. и в тази връзка са изложени твърдения, че описаният имот, представляващ жилище частна държавна собственост, е придобит от ищците по давност. Съгласно чл. 151, ал.2, изр. 3 от Конституцията на Р. България, актът, обявен за противоконституционен, не се прилага от деня на влизането на решението в сила. Съдът съобрази и разпоредбата на чл. 22, ал. 4 от Закона за Конституционния съд, според който възникналите правни последици от акта по ал. 2 се уреждат от органа, който го е постановил. Следователно до влизане в сила на решението на Конституционния съд, актовете, обявени за противоконституционни с него, се прилагат. Предвид това, обявените за противоконституционни правни норми не се прилагат само занапред и в този смисъл, отмяната им не би могла да рефлектира по отношение на настъпили факти и обстоятелства, преди влизане в сила на конституционното решение. Дори и в мотивите на цитираното решение на КС е посочено, че „с обявяване на разпоредбата на § 1, ал.1 от ЗДЗ за противоконституционна не се засяга нейния досегашен ефект. Съгласно чл. 151, ал.2, изр. 3 от Конституцията, последиците от преустановяване на мораториума ще настъпят от момента на влизане на настоящото решение в сила“.

Поради изложеното и настоящето искане за спиране на действията по принудително изпълнение на Заповед № ДС-20-00028/07.11.2019 г. на областния управител на С. съдът намира за неоснователно и като такова следва да бъде оставено без уважение.

Предвид изложеното, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането от Р. А. Х., с ЕГН [ЕГН], А. Г. Х., с [ЕГН] и Д. П. Б., с ЕГН [ЕГН] и тримата с постоянен адрес в [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адв. Д. Г. от САК за спиране на действията по принудително изпълнение на Заповед № ДС-20-00028/07.11.2019 г. на областния управител на С., на основание чл. 292, ал.4 АПК, като форма на обезпечаване на предявения иск.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба в 7-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

След изпращане на съобщенията за постановеното определение до страните, делото да се докладва за изготвяне на крайния съдебен акт.

СЪДИЯ: